

ost·ra·var

zpravodaj 3

pátek 29. 11. 2013

Editorial • Rozhovor s Danielem Špinarem • Rozhovor se Squatermi •
Recenze Slož mě něžně • Recenze Ženy a panenky • Recenze Smrtihlav •
Reflexe Squat • Glosy a vykřičníky • Hampejzníci z Poruby •

Ó, Eróte!

...bych zvolal. Žel bohům, budu muset nejprve zvolat: „Ó, Errata!“. Při vši pečlivosti se nám nepovedlo zjistit, že v programu na včerejšek byla zaměněna Komorní scéna Aréna za Divadlo Antonína Dvořáka, za což se zúčastněným souborům velmi omlouvám. A nyní z příjemnějších krajin. Podařilo se nasbírat řadu velmi různorodých reakcí na včerejší představení. Dokládá to například nebývalá vlna reakcí na **Ženy a panenky** (pro sebe jsem si je pojmenoval jako „*Erich From(m) Mattel*“) či **Smrtihlav**.

Dnes čeká všechny festivalové účastníky první kolo diskuzí a reflexí viděných představení. Zatím nic nenasvědčuje tomu, že by organizátoři pozměnili pravidla a šlo by o kolo vyřazovací. V Coolturu by tak společnost mohla být svědkem velkých věcí podobných známé scéne Monty Pythonů, ve které fotbalový tým hrající za pedagogy nekompromisně drtí bezbranné žáčky. Redakce s napětím očekává, kdy tuto inovaci OST-RA-VAR zavede, protože ocitnout se v pozici škodolibých rozhodčích by bylo nanejvýš příjemné. Redakce se na diskuze těší také z jiného trochu zlomyslného důvodu - aby bylo při příštím ročníku na co vzpomínat.

Mezi redaktory se rovněž proslýchá, že jsou rádi, že potkávají účastníky festivalu, tedy vás, se Zpravodajem (název *Smyslni Ocelaři* neprošel korekturou) v rukou při různých příležitostech v městě Ostravě.

Náš Zpravodaj je partnerem při diskuzích v kavárnách, průvodcem sortimentu na Vánočních trzích a je dokonce používán jako polštář při vydatném odpočinku pod stolem v pivním baru Dílo.

Děkujeme, že nás čtete. Jedeme bomby!

ARTIN ACHO ACHÁČEK

Dnes

10.00 **RUSKÁ ZAVAŘENINA**
Komorní scéna Aréna

13.00 – 15.00 **1. rozborový seminář**
COOLTOUR

15.30 **PĚNA DNÍ**
Divadlo Petra Bezruče

18.30 **TRISTAN A IZOLDA**
Divadlo Jiřího Myrona

22.00 **MŮJ ROMANTICKÝ PŘÍBĚH**
Divadlo Petra Bezruče

„Ostravu jako město snáším hůř...“

Rozhovor s Danielem Špinarem

Daniel Špinar je režisér hostující po divadlech napříč Českou republikou. V rámci OST-RA-VARu uvidíme jeho inscenaci **Můj romantický příběh**, kterou nazkoušel v Divadle Petra Bezruče. Protože v současné chvíli vrcholí přípravy inscenace **Hamlet** (Švandovo divadlo), v Ostravě na festivalu se s ním nepotkáme. Nicméně i přes svůj nabitý program si našel chvíli, aby mi odpověděl na pár otázek.

Soupis vašich režii je neuvěřitelně obsáhlý. *Hamlet* bude Vaší třicátou devátou inscenací, v letošním roce dokonce šestou. Jdete skutečně ze zkoušení do zkoušení. Nestává se Vám, že Vás napadne něco, o čemž vzápětí zjistíte, že už jste to použil?

Určitě se opakuji. Myslím, že to souvisí s tříbením nějakého stylu. Některé věci mám rád a jiné ne, a tak se prostě v mých inscenacích objevují určité prvky, tematické i formální, které ustavičně rozvíjím. Každý režisér čerpá ze své osobnosti a inscenace je jejím otiskem. Miluju na jevišti mikrofony, balónky, popovou hudbu a tu a tam vměstnám do inscenace i nějakou baletku. Myslím, že je to tak v pořádku.

Můj romantický příběh je vaší třetí inscenací v DPB. S jakými pocity jste se do Ostravy vracel?

Těšil jsem se na zkoušení se skvělými herci a navíc mě moc bavil text,

který jsme pro ně s dramaturgyní připravili. Ač takové texty moc nedělám, cítil jsem v kostech, že je pro Bezruče přesně to pravé! Ostravu jako město snáším hůř...

Inscenace je o třicátnících, kteří hledají svůj ideální protějšek. Myslíte, že je to skutečně věk, kdy se v nás něco mění?

To číslo není samo o sobě nic dramatického, ale přeci jenom se v člověku něco láme. Hlavně u žen. Všechny mé kamarádky si takovým stavem procházely. Možná, že fungují i pověstné biologické hodiny. Touha usadit se je určitě v každém z nás, třeba podvědomě, a když je vám „už“ třicet, začínáte pociťovat strach ze samoty mnohem palčivěji. A dnešní „překomunikovaná“ a zároveň odcizená doba s neschopností najít si partnera hodně souvisí.

Jezdil jste na OST-RA-VAR jako student? Pokud ano, jak na tento čas vzpomínáte?

Přiznám se, že jsem na OST-RA-VARu nikdy nebyl... Ačkoli jsem o něm hodně slyšel. Už dlouho, v rámci duševního zdraví, praktikuju metodu, že když divadlo dělám, tak do něj jako divák zas tak často nechodím. To bych se musel zbláznit.

Když se ohlédnete zpět, co vám studium na DAMU dalo, potažmo vzalo?

Studium mi nic nevzalo... Naopak! Strávil jsem tam celých deset let a přesně tolik času jsem potřeboval, abych si ujasnil, co a jak chci ve svém životě a tvorbě dělat. Potkal jsem se tam se skvělými lidmi, kteří mě inspirovali na celý život. Nelituju ani jedné minuty.

Mnoho lidí možná neví, že jste před studiem na DAMU (KČD – herectví; režie), chodil na hotelovou školu. Kdy jste se rozhodl, že se přihlásíte na herectví?

Od puberty jsem se tak trochu plácal, chodil do školy, která mě zoufale nebavila, a říkal jsem si: „To má jako bejt ten život?“ Pak mi přišla do cesty herečka Jiřina Steimarová a pootevřela ve mě Pandořinu skříňku – divadlo. Do tří měsíců jsem zkusil přijímačky na DAMU a uspěl jsem.

Máte někdy tendence se vrátit na čas zpět k herectví?

Nikdy neříkej nikdy... Ale abych byl upřímný, vůbec se mi nestýská. Začal jsem být trochu poplašený, vrozený exhibicionismus totálně zmizel a mě nesmírně baví být za „tím vším“...

vymýšlím, organizuju a pak se dívám. Je to mnohem, mnohem lepší.

Někde jsem četla, že během zkoušení hercům rád předehráváte. Ještě stále to platí?

Snažím se to nedělat, ale často se u toho přistihnu. Je to nejrychlejší způsob, jak se s hercem domluvit. Já prostě nemám rád takové to květnaté filosofování, radši rovnou skáču na jeviště a bez velkých okolků situaci s hercem rozehraju.

Přemýšlel jste někdy o tom, že byste se na DAMU jednou vrátil jako pedagog?

Mám to v plánu - už mě oslovili. Pedagogické sklony v sobě cítím. A vím, že mě to bude určitě bavit!

MAGDA ZICHÁČKOVÁ

„Je to trochu punk“

Rozhovor so squatermi V. Polákem a T. Dočkalovou

VLADIMÍR POLÁK

TEREZA DOČKALOVÁ

Čím vás tento projekt zaujal?

Mně se strašně líbilo, že kluci když skončili konzervatoř, tak se dali dohromady, to se málokdy stane a vymysleli si takové, já tomu říkám divadlo punkové a to je super. Tady v Ostravě není taková hierarchie, jakože by ty staří bardi seděli v hospodě u jednoho stolu. My tady sedíme všichni pohromadě, avantgarda i stará garda. Jsem v mladým kolektivu a myslím si, že za tu dobu zkoušení jsem trošku omládl, a to je pozitivní (smích).

Čo vás najviac bavilo pri skúšaní tejto role v porovnaní s klasickými rolami v NDM?

Mně se strašně líbí, že to všechny baví, protože kdyby je to nebavilo, tak to nedělají. To je na těchhle projektech nejlepší. Připomíná to amatérské divadlo, kde to lidi opravdu dělají proto, že je to baví a ne proto, že musí. V kamenných divadlech jedete podle nějakého řádu, který vymýšlí někdo jiný, herci to nijak neovlivní a přijímají věci tak, jak jsou. Tady kdo nechtěl, tak tam nebyl.

Ako ste sa k tomuto projektu dostali?

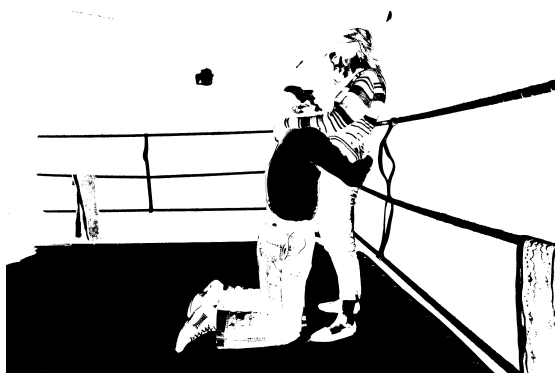
To je jednoduché. Ondřej Malý a Pěťa Sedláček jsou moji kamarádi a už dlouho jsme se bavili o tom, že tady chybí něco, co bychom si udělali sami. Ono to vzniklo tak, že Ondřej byl chvíli v Divadle na Fidlovačce a úplně se mu tam nelíbilo. Ten byt je doopravdy byt na Jižním městě, kde on bydlel a svojí depresi řešil vodkama právě s tím druhým kamarádem, který to napsal, který taky v Praze vydržel jenom rok. Kamenné divadlo nechává člověka víceméně usnout. Je dobré jít s vlastní kůží na trh v něčem, co není etablované. Je to hrozně dobrý pocit a velká hygiena.

Cítite teda väčší osobný vklad v takomto type divadla?

Je to rozdíl a je to potřeba, aby se člověk pak mohl vrátit do kamenného divadla. Divadlo jako Komorní scéna Aréna je dobré, líbí se to, kritiky to má dobré, ale člověk může právě kvůli tomu začít trochu vnitřně vyhnívat, protože nenese kůží na trh sám. Proto jsou pro mne osobně takové projekty důležité. Sami si to stavíme i bouráme, takže je to trochu punk a hrozně to čistí. Nemyslím ale, že takové představení patří na OSTRAVAR. Není to ten typ divadla, které bychom měli soudit. Hlavním motorem není žádná dramaturgie, je to živené naším nadšením, je to prostě punk a to je celé.

TÁŇA BREDEROVÁ

Nezloží, roznežní...

Rocheova hra by mohla byť pokojne hollywoodským kasovým trhákom. Obdobne „krásnych“ príbehov poznáme milión. Z neznámeho dôvodu za sebou vždy zanechávajú hrubú stopu úspechu. Koho by nedojala „road story“ írskych vyvrheľov, ktorý každý deň bojujú o prežitie vo svojom malom šapitó. Amatérski boxeri z okraja spoločnosti si v ňom rozdávali svoju každodennú partiu so životom.

V Hollywoode platí: Stanislavski is not dead, len zbytočne neprežívať. Rovnako je to aj v NDM. Janusz Klimsza stavil len na čistú silu jednoduchého príbehu a dobre prepracovanú hereckú psychológiu. „Old school“ javiskový realizmus okorenil o pár situácií boxu a roztomilých mizanscén a stvoril tak príjemnú filmovú alúziu. Miesto čiernej komédie však pripravil čajový večierok, ktorý v divadle akosi stráca zmysel. Mohol fungovať, len ak by sme všetci boli Íri a vedeli naplno precítiť trpkosť situácie. Našej skúsenosti je zápletká Skroť mĚ něžne ďaleko vzdialená a môže poskytnúť iba „podívanou“. Hrdý by však mohol byť strýčko Mejerchoľd, pretože Klimsza poveril herca Petra Housku

skutočným boxerským výcvikom. Pozitívnym výsledkom je, že Houskovú kadenciu úderu pästí by ste potom skutočne nechceli pocítiť na vlastnej tvári.

Po dvoch úvodných komediálnych dobrodružstvách ostravského národného stánku vyšlo najavo, že staršia generácia hercov NDM sa lepšie cíti v úlohách, ktoré balansujú na hranici typu a charakteru (a nepíšem to len preto, aby som od pána Housku nedostal na bendžo). Menšie javisko im vie paradoxne ponúknuť oveľa väčší priestor. Môžu tu totiž naplno rozohrávať svoje hry vzťahov plné drobných gest a najmenších odtieňov mimiky.

Naplno tu bodovali všetky generácie. Zasvietila vychádzajúca hviezda Veronika Lazorčáková a predviedla výdatné „dva v jednom“. Od šibalského úsmevu samopašnej teenagerky, ktorá prichádza navštíviť otca, postúpila k úspornejším gestám starostlivej mladej ženy, zaľúbenej do boxera a prežívajúcej všetko čo s tým súvisí. Tupý, bezduchý, surový a obmedzený Dean Davida Viktoru nebol majstrom boxu, no výborne vynikal koktaním, šušlaním a medvedími pohybmi. Vrcholom bol však dokonalo úsporný Vladimír Čapka. Jeho vždy umiernený Peadar sa stránil akejkolvek labilných prejavov. Dokonalo pokojný, v predzvesti posledného zápasu, oblepil svoj francúzsky kľúč boxerskou páskou, aby ním pri potenciálnej bitke náhodou niekomu neublížil. Škoda len, že táto

Redakční hodnocení
Juráni !!!

finálna scéna bola snád' jediným skutočne poetickým miestom inscenácie. Hľadanie poetického v čiernej komédii znie ako nonsense, ale v Klimszovej verzii by ste čokoľvek čierne hľadali márne. Všetko tu prevalcoval láskavý pohľad na ľudí z periférie.

Inscenácia *Slož mě něžně* nikoho nezloží, môže ho maximálne podchvíľou roznežniť. Celkom obyčajný príbeh, divákovi servíruje v tej najklasickejšej forme dobrého hereckého divadla. Možno aj z oka vypadne dojatá slza, inscenácia však pravdepodobne rýchlo zmizne v zabudnutí.

MILO JURÁNI

„Velice se mi líbil text toho. Rušilo mě ale, že jsem viděla jenom část jeviště, kde byl ring a tak jsem nemohla sledovat co se dělo zároveň na druhé polovici. To je taky jediný co bych tomu vytkla, jinak se mi to hodně líbilo.“

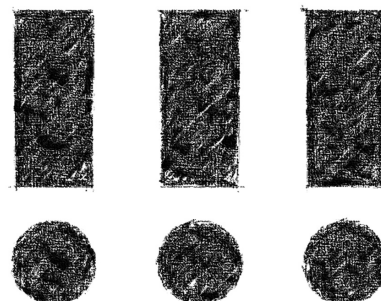
KAROLÍNA KRAJČOVÁ, DAMU

„Zlož ma něžně ma naozaj zložilo, avšak v negatívnom ponímaní. Inscenáciu považujem za nezmyselnú, premeny postáv ich prezentáciu a záver za nepochopiteľné.“

KATARÍNA MARKOVÁ FF MU

„Měla sem možnost poprvé ve Zkušebně vidět představení, jenž připomíná film. Mělo to drsnou poetiku a jak je vidět, akce na jevišti může fungovat.“

ALŽBĚTA NOVOTNÁ, FFSU OPAVA

Vezmu si trochu „té“ viny, táto

Další z řady inscenací, kterými se na OST-RA-VARu prezentuje umělecký šéf činohry NDM Peter Gábor, byla po rozporuplně přijatých titulech *Sen noci svatojánské* a *Pozvání na zámek* byla stylově decentnější, ne-li minimalistická sonda do pozadí zdánlivě všední rodiny *Smrtihlav*.

Vtíravá otázka: „A co jste za války dělali vy?“ čpí z komorního dialogu mezi dvěma doktory zaměstnanými svého času v koncentračním táboře a jejich rodinami. Malé děti si hrají a vidí komíny, občas nějaké saze poletující okolím. Puntičkářská snaha zbavit se vlastní historie není přesto v případě profesora Gootheina důsledná a zcela náhodná banalita zboří jeho koncept „zapečetování dějin“. Jeho dospívající syn objeví dopis s úzkostlivě tajeným obsahem odkazujícím k náplni otcovy práce. Vnímavého Rudu fakta zlomí a rozhodne se vzít na sebe veškerou potlačovanou zodpovědnost nejen svého otce, ale celé jeho generace.

Mrazivý námět ani až překvapivě

úspěšná režie Petra Gábora však nevede k tomu, aby vznikla inscenace, nabízející dech beroucí psychologicky vykreslený soubojem s rodinnými stigmaty.

Smrtihlav působí velmi rozvláčně jako konverzace několika výrazných figur. Dominantním tak zůstává v inscenaci právě text Martina Walsera. Vše se odehrává staticky jakoby v rodinném portrétu, ze kterého trčí velká otázka možné aktuálnosti tématiky i přesahů do současnosti.

MARTIN MACHÁČEK

„Silně se mne dotklo téma, protože podobným jsem se jednou zabývala. Co se týče samotného inscenace, tak jsem plná dojmů a emocí. Zasáhlo mne to. Divadelně je to jedna z nejčistších věcí od Petra Gábora, kterou jsme tady viděli. Oceňuji pro něj ne zcela typickou jednoduchost a čistotu gesta a využití divadelních prostředků tak, aby diváka zasáhly. Přestože to na první pohled vypadá jako chladné divadlo, v závěru mne i zamrazilo.“

PAVLA BERGMANNOVÁ, PUBLICISTKA

„Tak já si jdu zapálit.“

DAGMAR HALADOVÁ, JAMU

„Koncentrační.“

PATRIK BOUŠEK, JAMU

Redakční hodnocení

Macháček !!!/ Hofmanová !!! / Zicháčková !!! / Juráni !!!! / Mikulka !!

Ostravskí sitcomoví herci

Dnešný program dal vedieť o novom fenoméne ostravskej festivalovej mapy, a tým je autorská produkcia Petra Sedláčka. Jeho kabaret *Zajíc v pytli* ale aj divadelný sitcom *Squat* s drzou undergroundovou pachuťou dnes tvorili opozíciu inscenáciám uhladenej činohernej scény NDM, ale aj remeselným profíkom z Arény či Bezručov. OST-RA-VARové publikum si v neskorých večerných hodinách vehementne užívalo prízemný krčmový humor počas nočného predstavenia *Squatu*, pričom najväčší úspech zožal skandovaný šláger „Můj křeček Hovnocuc hovno vcuc“.

Ešte väčším prekvapením však bolo, do akej miery si túto nočnú jazdu užívali aj účinkujúci herci ostatných spomínaných ostravských divadiel, ktorí sa predvádzali v nových netušených polohách. Akoby sa bez prísne aranžovaných mizanscén, precízneho režijného vedenia, ťaživých tém či básnického jazyka inokedy zošňurovaní činoherní sólisti mohli na javisku poriadne uvoľniť a konečne sa cítiť vo svojej koži. Predovšetkým stand up Vladimíra Poláka ponúkol až dojemné vyznanie z komplexov priemerného regionálneho herca. K ironickej sebareflexii hereckého remesla mal čo dodať aj ostravský bard Jan Fišar.

Pokus o divadelný sitcom tvorcom ponúkol možnosť vymedziť sa voči stále puritánskejšiemu morálnemu kódexu našich televízií. Seriálové postupy

nekonečného variovania tých istých vtipov, ktoré v seriáloch fungujú vďaka odstupom medzi jednotlivými dielmi, hraničia v dvojhodinovom Squate miestami s neznesiteľnosťou. Možno by to spravilo tých pár pív.

DOMINIKA ŠIROKÁ

„Milá tečka dnešního dne.“

ZUZANA ŠKLÍBOVÁ, FF UK

„Slyšela jsem, že to má být divadelní sitcom a nebyla jsem si jistá, jak bude fungovat. Právě proto, že jsem nic neočekávala, tak zážitek byl nad očekávání. Běžně mě takový až laciný humor nebaví, ale tohle mě opravdu bralo. Nicméně starší lidé odcházeli. Myslím si, že kdyby na tom byli naši, taky odejdou.“

ZDEŇKA VALEČKOVÁ, FF UK

„Naprosto vhodně zvolené na závěr dne. Adekvátní je i prostředí, kde si člověk může dát pivo a už jenom odpočívat. Třeba na výstupech herců, které jsme přes den shlédly v jiných produkcích, bylo krásně vidět, jak si to užívají, baví se tím. Ukazují, že divadlo může být i jenom sranda. Super bylo také šití do Pražáků. Praha není všechno, takže jenom do nás!“

JAN BÚRI, DAMU (PRODUKCE)

MARTIN SATORANSKÝ, DAMU (KČD)

Redakční hodnocení

Široká !!/ Brederová !!!

Vzbura bábik

Inscenácia *Ženy a panenky* v Komorní scéně Aréna sa javí ako odpoveď na *Hráčov*. Gogol' ukázal, čo sa stane s mužmi, ak sa ženský element zredukuje na podmanivú a vzrušujúcu sadu kariet menom Adelaida Ivanovna, naopak Goldflam predstavil štyri generácie žien, pre ktoré je mužstvo len potlačenou spomienkou na sexuálne obťažovanie nevlastným otcom.

Môže sa zdať, že *Ženy a panenky* sú obyčajnou ukážkou stereotypov, karikatúrou typických ženských vlastností a rolí. Avšak ironizujúci rámec, ktorý inscenácii dodali rozprávkové kostýmy a scéna, vytvára napätie medzi tým, čo vidíme, čo počujeme a čo si sami myslíme. Istá dekadentnosť, hrubosť a neprirodzenosť v správaní žien vyznieva omnoho údernejšie práve v princeznovských šatičkách. Temná stránka neurotických a večne nespokojných ženských duší sa postupne materializuje na scéne v podobe parochní, ktoré jednoducho ale funkčne menia princezné na ježibaby.

Hoci text nemá výrazný vývin či spád, postupné odhaľovanie sociálneho

„genderového“ konštruktu vytvára vnútornú gradáciu a vypointovanie. Predvedenie štyroch generácií žien jednej rodiny je trochu klišé, ale Goldflam napriek tomu (či práve preto) že je muž, tu ukazuje v jemných nuansách, no celkom jasne a originálne údel „druhého pohlavia“. Režisérka Viktorie Čermáková a dramaturg Tomáš Vůjtek vystihli v texte deštruktívnu silu túžby po dokonalosti, ktorá z princezien robí namyslené obludy.

To, že „ženské“ vlastnosti sa dedia vo výchove, sa tu deklaruje celkom jasne – ponížovanie mladšej a slabšej akodôsledok vlastného narcizmu a neuróz sa prenáša po generáciách od babky (Alena Sasínová-Polarczyk) až po najmenšie dievčatko (Tereza Dočkalová), ktoré šikanuje svoju bábiku (Tereza Cisovská). Práve oživená bábika je zdoslovnením základnej metafory hry – stereotypy, ktoré preberáme zo svojho okolia, nám znemožňujú voľný pohyb a slobodu. Goldflam z ničoho neviní mužov a vníma tento fenomén ako sebadeštruktívnu tendenciu žien. Jediným východiskom sa javí skutočná punková revolta, kedy princezné v závere za zvuku rockovej hudby odhadzujú svoje kostýmy. Tento tvrdý apel na nežné pohlavie však nie je najšťastnejšou bodkou, pretože búra rámec absurdnej fikcie a prenáša nás do reality, v ktorej daná výpoveď zrazu vyznieva pateticky.

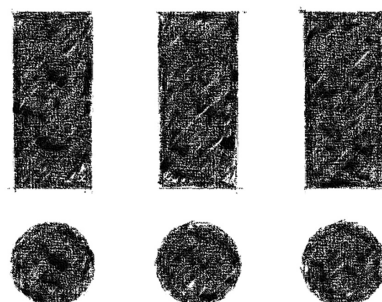
TÁŇA BREDEROVÁ

Redakční hodnocení

Brederová !!!!! / Hofmanová ! / Široká !!! / Zicháčková !! / Juráni !!!!! / Macháček !! / Mikulka !!

„Mě se to hrozně líbilo, zčásti proto, že to bylo fakt kvalitní a zčásti proto, že to je moje téma. To je jak když máš pocit, že bys to chtěla říct taky, že jsou to tvoje slova, tvoje obrazy, že ti to je hrozně blízké.“

BÁRA ETLÍKOVÁ, DAMU

„Pro mě to představení bylo nesmírně zjednodušujícím pohledem na postavení žen ve společnosti, i když to zní jako strašné kliše. Ten text se zabýval nějakým stereotypem, ale stejně to pojal poměrně stereotypně prostřednictvím těch panenek a princezen a nebyl tam pro mě žádný zásadní interpretační přesah.“

TEREZA FRÝBERTOVÁ, FF MU

„Zmietal som sa niekde medzi totálnym zhnusením a extatickým smiechom. Hnusné farby, deformované rozprávkové postavy a ich výpovede priamo z podvedomia. Hmýri sa to, mieša a lezie to až do žalúdka. Dáviaci reflex sa hlási. Niečo chce von. Punk, punk, punk... Toto ma asi vzalo.“

MILO JURÁNI, VŠMU

„Panenky jsou mrtvé. Smiřme se s tím.“

JITKA HOFMANOVÁ, LOKÁLNÍ GÉNIUS V
OBLASTI RYCHLOVARNÝCH KONVIC

Ušáčkův zadeček

Náš původní plán byl napsat glosu na *Ženy a panenky*. Leč po kabaretu **Zajíc v pytli** proběhl tento rozhovor:

(Ha): Tak napíšeme glosu na tohle.

(Ha): Můj nápad je, aby to bylo...

(Ve): krátké

(Vi): vtipné

(Ha): necitelné.

(Vi): „Bavili jsme se my i naši diváci.“

Sedíme u stolu ve Stařeně a před námi je PEZ (zásobník na lipo) s hlavou zajíce.

(Vi): Z muže s kladivem vyzařovala silná sexualita.

(Ha): Hannah Montana ještě stále není na pytel.

(Σ): Vzhled herců působí jako... právě ostravské panoptikum (čti jako banda lidí, co se dala dokupy v 6 ráno v nejzaplivanějším nonstopu Ostravy!!!)

(zakončení) ... (Vi): „Keď svedomie vynechá.“

(Σ): Krutost, úžas a ohromení... to jsou naši Spidermani.

(Vi): Nahradíme slovo Spidermani, či?

(Ve): Spermani.

Přichází obsluha a ptá se, co si dáme.

Vi: Ta čokoláda, je fakt hustá?

Madla (servírka): Jo, je fakt hustá. Akorát šla na dračku, tak už máme jen bílou.

Σ: Tak 3 bílé čokolády.

... spermani

(Ve): To mi připomnělo tu scénu *Sexu ve městě*, kdy Samantha říká: „Mám chlápka s nechutnou příchutí spermatu.“

A Carrie: „Ten puding si nedám.“

(Ve): Jo, napiš to Machovi na hlavu.

(Poznámka: psáno na volná místa ve Zpravodaji č. 1 str. 10)

HANA LUKAŠČÍKOVÁ, FF MU
VERONIKA HRABALOVÁ, FF MU
VIFOON SOLČÁNIOVÁ, FF MU

Redakční hodnocení

Brederová ! / Široká ! / Zicháčková ! / Macháček ! / Mikulka !!

„Improvizovaná skečovina. Věřím, že si to našlo svého diváka. Mě si to upřímně nenašlo.“

MARZO ŠIMEK, FF SU

„Zábava, sranda, humor, improvizace, rozpačitost.“

KRISTÝNA VOLNÁ, FF SU

„Ja som myslela, že sa tam zabijem.“

TÁŇA BREDEROVÁ, VŠMU (ZPRAVODAJ)

„Bylo to odpočinkové, místy trochu mimo, ale příjemné. Člověk přišel posedět, zasmát se. Na odpoledne po obědě fajn.“

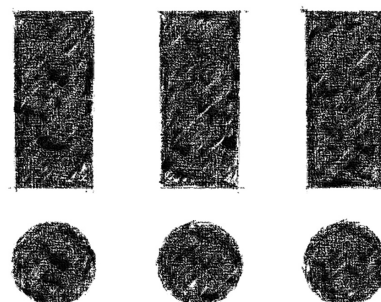
KATEŘINA MÁLKOVÁ, FF MU

„Určitě bych doporučila, aby si na *Zajíce v pytli* všichni zašli, protože, jak již bylo určitě řečeno, je to zábavné. Ale je pravda, že už tu byly lepší produkce.“

KAROLÍNA TMAVÁ

„Už jsem *Zajíce v pytli* jednou viděl. Zůstává mi záhadou, proč si vybrali zrovna tento název, který odkazuje ke Grossmannovi se Šimkem. Připadá mi to trochu ukradený. Nutno říct, že je tento kabaret v jednotlivých scénkách velice proměnlivý. A dnes byli až enormně slušní.“

DUŠAN ZAKOPAL, AMATÉRSKÝ DIVADELNÍK

„Dopoledne jsme viděli *Slož mě něžně*. Velmi se mi to líbilo, protože to bylo komorní, mělo to napětí a byl tam obrovský prostor, pro každého z herců. Všichni tak mohli zahrát svůj příběh. Poté přišly *Ženy a panenky* v Komorní scéně Aréna. Jako vždy překvapují úrovní kolektivní souhry a ukazují, že i ženská část souboru umí grotesku. Jejich výklad hry byl pro mne zvláštní, neboť jsem její inscenaci viděla již v Olomouci, kde byla interpretována realističtěji. Tady ji posunuli do roviny nadsázky, takže divák nevěděl, jestli je to sen, realita, nebo jenom groteska, která se v závěru láme do hořké reality ženského údělu všech postav. A líbilo se mi to, bavila jsem se, i když bych měla nějaké výhrady. Poslední byl *Smrtihlav*, jež mě příjemně překvapil. Věděla jsem předem, že je to náročné drama. Celou dobu jsem šla s textem a až do poslední chvíle mne zajímalo, jak téma zúčtování, nebo lépe vyrovnání se s minulostí bude interpretováno a docela silně mě to zasáhlo.“

TÁŇA LAZORČÁKOVÁ, FF UP

„Pošmourný den rozjasnilo několik skvostných obrazů a misanscén *Smrtihlava*. Geometrickou čirost rozestavění a sílu prostého hereckého gesta však zastínil dým neorganizovanosti zbylého.“

JIŘKA HOFMANOVÁ, FF MU

Režisérsky monopol Gábor vol. 1

„Oficiálne otvorenie OST-RA-VARu inscenáciou *Pozvání na zámek* dvihlo divákov zo sedačiek. Nie však počas standing ovation. Anouilhova dráma v DAD získala podobu konverzačnej dverovej komédie, výtvarne síce veľmi bohatej, významovo však chudobnej. Zostal z nej herecký koncert v hýrivých farbách pod taktovkou hluchého dirigenta.“

JÁN BALAJ, VŠMU

„Ostravskú zimu praštiacu do špiku kosti zjemnili dopoludňajšie búrlivé, nielen kartové, orgie *Hráčov* v Aréne.“

JÁN BALAJ, VŠMU

OST-RA-VAR, Dream Factory pro chudé

SOUTĚŽ !!!

Využité příležitost připomenutí si poslední ročník júnového ostravského festivalu *Dream Factory*. Jedinečnou atmosféru čoraz uznávanějšího divadelného festivalu môžete aktuálne vidieť na fotografiách v rámci výstavy *Viděno jinak alebo zachytit více než vidíte* v priestoroch baru a foyeru Staré Arény.

V súvislosti s výstavou sme sa rozhodli vyhlásiť pre čitateľov Zpravodaju malú **SÚŤAŽ**. Uhádnite, ktorý z redaktorov tohtoročného OST-RA-VARského Zpravodaju sa objavil na jednej z vystavovaných fotiek a vhodte správnu odpoveď so svojim telefónnym číslom do krabice v divadelnom klube v Divadle Jiřího Myrona. Vylosovaný šťastlivec má na záverečnom Spoločenskom setkání od redakcie **PIVO ZDARMA**.

	Slož mě něžně	Ženy a panenky	Smrtihlav
Josef Herman	!!	!!	!
Radmila Hrdinová	!!!	!!	!
David Drozd	!!!	!!!	!!!!

Druhý den aneb Sprcha

Druhý den OST-RA-VARu snad ani být neměl. Přinesl totiž jedno zklamání za druhým. Nejdřív **Zajíc v pytli**, sympaticky rozjetý hostující kabaret, který se bohužel záhy překlopil do banálních parodií, podbízivého „cikánského“ humoru nebo do výstupu, jehož hlavním vtipem bylo načůrat do piva divačce se zavázanýma očima. A pak dvě hlavní položky odpoledního programu. Nešťastný pokus Arény o „odvázanou“ inscenaci **Ženy a panenky** na téma ženského údělu následoval neméně nešťastný pokus NDM o vážnou a inscenačně umírněnou „problémovku“, ve které zkoumají zamlčenou vinu celé jedné generace. Co do stylu byly ty dva opusy úplně odlišné, jedno však měly společné: neschopnost zaujmout, donutit diváka vzít předváděné téma vážně. Trochu paradoxní je, že groteskní, sytě barevné umělohmotné skotačení arénovských hereček, prokládané podivnými písněmi, vyznělo nakonec ještě těžkopádněji než mnohomluvná a intenzivně uspávající konverzace herců NDM na poněkud proslé téma viny za nacistické zločiny.

VLADIMÍR MIKULKA
(bude uveřejněno na serveru Nadivadlo)

Šéfredakce: Dominika Šíroká - Martin Macháček

Redakce: Táňa Brederová - Jiřina Hofmanová - Magda Zicháčková - Milo Juráni - Vladimír Mikulka

Grafik: Martin Macháček a Tuppi Uder

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna a Divadelní společností Petra Bezruče za podpory statutárního města Ostravy.

Redakční kontakty: martin.macho@email.cz
dominika.siroka@gmail.com